

per a un esperit missioner

¿ La sal i el sucre ?

Claudel va escriure una frase punyent que, dirigida per ell a escriptors catòlics, nosaltres bé podem fer-la extensiva a tots nosaltres, cristians: « haurien de ser la sal de la terra però solen ser-ne el sucre ».

« Sal de la terra », diu Crist que han de ser els seus seguidors. Però com que, sovint, més que seguidors del Crist, tendim a ser practicants d'una religiositat, més façana que vivència, la sal, per obra d'una operació transmutadora d'essències, esdevé sucre.

La religió, aleshores, ensucra la vida. Recollim una herència religiosa, ens revestim per tal que ens faci dolça l'existència. Per conseqüència inevitable, perdem la capacitat de « salar » el món en torn nostre.

Ens cal, doncs, primer que tot, redescobrir la sal del missatge salvador.

Personalitzar-se i projectar-se

Encara una constatació evangèlica: la llum no ha estat feta per a ser amagada sota la taula, sinó per a ser posada damunt del candel·ler. Afegim-hi una altra certesa: que ningú no pot donar allò que no té, i tindrem dos punts de base vàlids per a una doble convicció activa:

1.er Som portadors d'un missatge de salvació, que hem de trametre, que ens cal expandir.

2.^{on} Abans, però, hem d'assimilar, d'incorporar aquest missatge amb autenticitat, fent-lo salvador en nosaltres, és a dir, disposar-nos de manera que o eri en nosaltres, que en nosaltres realitzi la seva virtualitat salvadora, perquè això és condició primera per a la possibilitat de donar-lo, de trametre'l.

Primer que tot, per tant, hem de personalitzar-nos, hem de fer l'esforç constant — certament difícil, certament contrarrent en un temps de massificació i, ensems, d'ensucrament per obra del confort i de la tècnica publicitària — que ens porti a tenir una personalitat de fe, de fe autèntica i exigent, que comporta treball sense fi, tasca sense repòs, puix exigeix de nosaltres una conversió total, reeixida només parcialment en cada moment, en cada etapa, que en prepara una de nova. Després podrem, com diu el P. Congar, « assegurar la tradició — la transmissió fidel — de la fe, de l'amor de Déu, de la pregària, de les actituds morals cristianes », coses que corresponen al laic participant de la maternitat inesgotable i projectiva de l'Església.

En el món i amb un cos

La condició de l'existència humana consisteix, con escriu M. Merlau-Ponty, a « estar en el món a través d'un cos ».

La nostra participació en la maternitat eclesial, en la funció de sal i de llevat, de la terra i de la pasta, ens és exigida de realitzar-la ara, en aquest món on estem presents — nosaltres i els altres — a través d'un cos. La projecció nostra no pot de cap manera reduir-se a una espiritualització desarrelada de les realitats circumstancials. Si oblidéssim això, mai podríem participar vàlidament en aquesta « consagració del món » a la qual els laics estem cridats, perquè només és en el món, i per la nostra presència total en ell, que, cristians, esdevenim sal i llevat i signe salvadors, vàlids.

En aquest esquema de realitats primeres, de condicions fonamentals per tal de realitzar amb eficiència el nostre paper de cristians en actitud de missió — missioner és l'enviat, enviat, en aquest cas, pel Pare, per Crist, al món — ens cal, doncs, tenir present aquesta necessitat de sentir-nos lligats, compromesos amb el nostre món, el que vivim, no el d'ahir ni el de demà, sinó el d'avui, el d'aquest present. Ens cal viure plenament el present real per a posar-hi, però, la llavor que l'impulsi cap a un futur consagrat, on la salvació esdevingui cada vegada més possible.

J. VERDE

per a pensar

Una vegada...

(I no és ben bé un conte)

... Hi havia un home a qui tothom deia bo.

Es llevava, feia les « seves » devocions matinals, esmorzava i anava al « seu » treball. Allí feia bé la « seva » feina i no es ficava en ningú. Només, de tant en tant, si algun renec arribava a les seves oïes, sentia que les galtes se li enrogien i aleshores increpava durament aquella « boca del diable ».

En plegant, anava de dret a casa « seva », amb la « seva » família.

No llegia gaire el diari: li parlava de llocs i d'éssers que no eren els « seus ».

No li agradava formar part de grups o d'entitats.

Ell no es ficava en res.

Ell sabia que tenia un gran problema: el de la « seva » salvació.

Com que aquest problema l'absorbia, no podia pas dedicar la « seva » atenció als altres.

Així visqué i així morí aquest « home bo » que no havia fet cap mal a ningú.

Així morí i no anà al cel.

Ell fou el primer sorprès quan Sant Pere li digué: « Et tocaran uns quants anys de Purgatori ».

I el Sant de llarga barba (així ens l'han fet imaginar sempre) afegí: « Durant aquesta etapa et caldrà purgar l'haver-te desentès dels germans ».

I allargant li un llibre li ho donà. « Ves, i en aquest període de purgació et vagará d'assimilar aquest esperit comunitari del qual has estat mancat i sense el qual es impossible l'entrada a la glòria ».

Ell llibre contenia, senzillament, els quatre evangelis.

